

За моју генерацију, Радио Београд је био прва веза са светом. И једина, незамењива али чудновата, мистериозна релација, на граници краја предтелевизијског доба. Док сам као дете смишљао какве се тајне крију у тој кутији са светлуцавим „магичним оком“, марке РР, Маршал Маклуан је већ исписао своју комуникацијску платформу о телевизији као истинском господару новог времена. И о свету који постаје велико село начичкано сваковрсним ружним антенама. Не мора се више путовати нигде, све што пожелиш долази у кућу.

Али, Маклуан је открио и образложио истинску социо-формулу телевизијске помаме, говорећи како она (телевизија) није наша потреба, него ми њена, и да тај парадокс подржава сваку илузију у области новог глобалног спектакла. Та ме је комуникацијска логичка противречност, док сам се још бавио војском, одвела право на студијско учење масовних медија, мада ми то можда и није требало. Али сам бар од професора Томе Ђорђевића, уз низ драгоцених знања, стекао (методолошки) посматрачко искуство о феномену информативне клаустрофобије. Биће о томе више речи нешто касније.

Телевизија јесте илузија, али је радио нешто сасвим друго. Тамо се гледа ушима и мозгом, видиш лице које желиш, будеш тамо где не очекујеш, путујеш брзином звука и довољно је да будеш сам. Радио Београд је чак много више од тога, „чиста, необјашњива емоција“, како ми је једном објаснио сада покојни Миша Блам, док смо седели на тераси сеоске кућице у близини Раље. Завршиле су се вести у 12. А он је рекао: „Ћути сад, морам ово да чујем. То слушам од детињства и не пропуштам: Извештај о водостању“.

Извештај о водостању, о водостају на рекама? Да, да, то једино Радио Београд има, нема тога више нигде.

Није могуће на једном месту сакупити све разлоге због чега се Радио Београд воли. Нећу овде набрајати његова велика, незаборавна имена, могао бих да се огрешим о некога. Пре неколико седмица писао сам текст о томе како тамна ноћ пада на јавни сервис. Али у тој густој тмини није било Радио Београда. То је био још неоштећени светионик у Вучићевој верзији Србије, држало ме је осећање да њему (Радио Београду) тај опскурни и лажљиви узурпатор слободе говора не може ништа. Па, тамо су снажни гласови и бунтовни људи који не дају на себе. Испод њихове и наше је колективне части, ако такво нешто постоји, да незасити и већински дијаболичан власник поданичких медија ућутка и њих.

Упркос притисцима и најпримитивнијим цензорским претњама, Радио Београд је остајао својеглав и свој. У јутарњем програму је могло да се чује све о режиму. Ништа добро. Јављали су се људи, раздрагани што је ипак остало довољно широко поље слободе. Пензионери су слободно говорили о разбојнику који их је опљачкао, о лажову за кога је свака истина глогов колац, или венац белог лука. Људи су јавно питали је ли тај човек здрав, јер се међу народом отворено прича да баш и није.

У „Таласању“ су гостовали сви којима на телевизији није било места. Могли су слободно да искажу своју мисао, зачуђени што је то уопште допуштено.

 FilminSerbia
Serbia Film Commission

